

který by bylo lze označiti jako »dohlédací právo«. Poněvadž úmysl, ke skutkové podstatě shora uvedeného zločinu potřebný, jenž musí směřovati k tomu, by odběrateli dáno bylo zboží v menší váze, než jakou požaduje a skutečně platí a na jakou má právní nárok, jest zjištěním nalézacího soudu vyloučen, bylo jednání obžalovaného nesprávně podřaděno ustanovení §§ 197 a 199 tr. zák. a bylo proto napadený rozsudek již z důvodu zmatečnosti dle §u 281 čís. 9 lit. a) tr. ř. zrušiti.

Čís. 1226.

Vzešly-ly podle výsledku hlavního přelíčení pochybnosti o správnosti posudku lékařské fakulty, dlužno je odstraniti v prvé řadě vyžádáním opětného posudku fakulty.

(Rozh. ze dne 2. června 1923, Kr II 11/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 15. listopadu 1922, jímž byl obžalovaný MUDr. Michael Sch. podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin dle §u 356 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, která napadá rozsudek nalézacího soudu z důvodů §u 281 čís. 4, 5 a 9 a) tr. ř., jest již, pokud uplatňuje důvod dle §u 281 čís. 4 tr. ř., odůvodněna. Na návrh státního zastupitelství vyžádán byl vyšetřujícím soudcem posudek lékařské fakulty Karlovy university v Praze o tom, zda obžalovaný Dr. Michael Sch. dopustil se při léčení Františky S-ové takových chyb, že z nich nevědomost jeho je na bíledni, a zda nastalo z toho těžké poškození, případně smrt Františky S-ové. Po podání tohoto posudku bylo v trestním vyhledávání pokračováno a nelze upříti, že při hlavním líčení změnil se skutkový podklad posudku ve více podstatných bodech, jak také zmateční stížnost sama uznává. Tak zejména svědek Dr. Felix K. opravil svou výpověď před vyšetřujícím soudcem dle protokolu ze dne 18. října 1921 v ten rozum, že se obžalovaný pouze ptal, nemůže-li vniknouti hlouběji, avšak mu neřekl, že sám hlouběji přišel, a také svědek Dr. Emil S. udal, že zápis v jeho protokolu ze dne 15. října 1921, že smrt nastala perforací, jest nesprávným, jelikož nemluvil o perforaci, nýbrž o inforaci střevních vředů, poukazuje k tomu, že otvory střevní byly původu staršího, kdežto fakulta položila svému posudku za základ protokoly oněch svědků ze dne 18. října, pokud se týče 15. října 1921 a vycházela z toho, že obžalovaný nejen dělohu proděravěl, nýbrž zachytil a rozhmoždil také kličky tenkého střeva a stěny měchýře močového. Dále potvrdila svědkyně Antonie N-ová, že si S-ová již více neděl před 13. říjnem 1921 stěžovala na bolesti také v břiše, že u ní pozorovala velmi odporný zápach z úst a že také z ní celé šel nepříjemný zápach,

že zejména dne 13. října 1921 ráno byla u ní, stěžovala si na bolesti v životě a byla celá vyměněná a že S-ovou proto, že jí dle jejího udání bylo velmi zle, sama k lékaři poslala. Julie L-ová pak dosvědčila, že si jí S-ová již na jaře 1921 stěžovala na velké bolesti v těle, a že krátce před smrtí naříkala zase. Ani to fakultě při podání posudku známo nebylo a naopak vycházela z toho, že S-ová byla až do osudného zákroku zdráva a bolestí neměla, alespoň si nikomu na ně nestěžovala. Nalézací soud vyžádal si na to posudek soudních znalců a nevyhověl návrhu veřejného obžalobce, by výsledek hlavního líčení byl sdělen lékařské fakultě Karlovy university v Praze a by od ní vyžádán byl nový posudek. V tom shledává veřejný obžalobce, jenž si zmatečnou stížnost dle §u 281 odstavec druhý tr. ř. vyhradil, zmatečnost dle §u 281 čís. 4 tr. ř. a to právem. Nalézací soud porušil napadeným mezitímním nálezem zákon, jehož zachování jest přikázáno podstatou řízení, zajišťujícího trestní stíhání a obhajobu. Předpisuje totiž § 126 odstavec první tr. ř., že, jsou-li ohledně posudku pochybnosti, dlužno je odstraniti o p ě t n ý m slyšením znalců, t. j. znalců právě slyšených, a že teprve kdyby se tyto pochybnosti uvedeným způsobem odstraniti nedaly, sluší vyžádati posudek jednoho nebo několika jiných znalců. Že nalézací soud dle tohoto jasného zákonného předpisu nepostupoval, jest zřejmo, neboť nelze o tom pochybovati, že znalce, jenž dle uvedeného zákona za účelem odstranění vyskytnuvších se pochybností opětně vyslechnut býti měl, jest fakulta, která posudek podala a která nyní bude míti příležitost, přihlížeti také k okolnostem, které jí při podání posudku známy nebyly a zejména také k dalšímu zodpovídání se obžalovaného a k tomu, co na jeho prospěch přinesla obhajoba a co bylo předmětem hlavního líčení vůbec.

Čís. 1227.

Není vykročením z mezí obžaloby (§ 267 tr. ř.), dána-li k obžalobě ze zločinu vraždy porotcům eventuální otázka na zločin zabití.

Není závady, by veřejný obžalobce neujal se slova, bylo-li znovu zahájeno veřejné líčení, ježto si porotci vyžádali změnu otázek.

(Rozh. ze dne 4. června 1923, Kr II 246/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Mor. Ostravě ze dne 12. března 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zabití dle §u 140, 142 odstavec druhý tr. zák.

D ů v o d y:

Spis obžalovací vinil stěžovatele, že jednal proti svému bratru Jiřímu K-ovi v úmyslu, by ho usmrtil, takovým potměšilým způsobem, že z toho vzešla jeho smrt. Po skončeném průvodním řízení byly porotcům dány hlavní otázka čís. I., znějící na zločin vraždy, a eventuelní otázka čís. III., znějící na zločin zabití. Za porady o otázkách žádali